

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

XII. De miseriis quâs vsq[ue] in præsens afficiuntur homines tyrannicæ posteritatis, & de quorundam eiusdem stirpis conuersione, humiliq[ue] oblatione, ac Adalrammi duritia, virtute Martyris mirum in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

mox visum recipiens, nec non pro eo quod sibi acciderat, haud satis diligenter se discutiens, utpote alicuius oneris expeditus, intrantium turbis est coniunctus: tunc miris miraculentis, in ipso portarum introitu denuo caecitate percussus. Unde & a populo honore dante Deo absque dilatione foras eiecitur, quia per evidentissimum signum a cunctis inimicus testis esse conicitur. Huius rei testimonium cum publico rubore homo portans secum, & valde miratus se bis caecatum atque illuminatum, repedavit ad propria. Huiusmodi sermone inter contrivales & consanguineos exeunte: Novierint omnes, nulli ex posteritate LAMPERTI accessum apud S. Emmeramum iri concessum, nisi cum magna humilitate & multum valente impetratum fuerit prece. Tu vero magnifica lux mundi, per intercessionem martyris tui illumina tenebras cordis nostri, ne extorres sumus caelestis regni, sed intromittamur nuptiis agni.

XII.

Nobiles quidam viri, cognatione nobis & tempore nostri, quorum nomina silemus, quia verecundatur quisque proximis, ob timorem pariter & angorem calamitosae pestis, quae diu multumque sevit in hominibus tyrannice posteritatis, per diversas rerum suarum oblationes atque sacerdotum orationes miserunt ad B. Emmeramum, quo liceret eis absque publica confusione, domiciliu[m] requietionis eius intrare. Quod cum videretur impetratum, ut venirent sub spe ad illos est placatum. Qui venientes cum humilitate ac tremore sunt intromissi & non infructuose admissi. Nam capita cum manibus, religiose altari imponentes, professi sunt se martyri perpetuos censuales. Aliqui tradiderunt seruos & ancillas, ut in conspectu tanti patroni inuenerunt gratias. Alii vero contulerunt possessiones praediorum, ne ultra starent in parte reorum. Alius hic reliquit triennem languorem, alius deposuit binam debilitatem, alius iugem superavit maligni spiritus infestationem.

His

Adalramus.

His tandem & huiusmodi beneficiis reſecti, quia antea malis innumeris erant affecti, in propria ſunt reuerſi. Vnus autem eiudem ſtirpis perduræ ceruicis, nomine * Alrammus, fecit quod noluit beatus Emmerammus. Vendicauerat enim ſibi iniuſtè prædiorum partem, quæ nepos eius, martyri ſub teſtibus dedit in hæreditatem. Pro qua conuentus à primoribus, & interpellatus à deſenſoribus, ob cordis duriciam penitus renuit facere iuſtitiam. Cæterum beatus Emmerammus, ſuorum deſenſor optimus, ſuper temeritate & malitia ad eo eum afflixit, vt per aliquot ſeptimanas ægritudo eius ſibimet & eſſet pœnæ atq; horro-
 rori, amicis verò inconſolabili mœrori. Vnde contigit vt frequenter mortem optaret, ſed optata minime veniret. Tunc demum procul dubio ipſa rerum facie perdiſcens, quia illum haberet offenſum, cuius Martyrem inhonorauerat ſanctiſſimum, ſeq; dolens infeliciffimè viuere, & nihilominus huiusmodi vitam morte ſaltem haud poſſe finire, conſilio ſero ſed tamen bono, vxorem ſub feſtinatione cum filio ad martyrem miſit, neptem ſcilicet meam cum nepote illuc ad reſtituenda prædia curre-
 re fecit. Qui nocte vigiliarum eius venientes, & mane ordinem rei mihi exponentes, à me accepto, quod ad ſalutem pueri pertinuit conſilio, hora diei natalis beatiffimi Martyris quaſi ſecunda, mater ad altare acceſſit, & primo filium S. Emmerammo ſoluere faciens cenſum, de in eum eiufdem manibus attractis more Baioarico teſtibus, retradidit prædia, vti antea fuerant tradita, domumq; eſt reuerſa. Inde mihi poſtea nuncius venit, qui iurauit per beatum Emmerammum, prænominatum ADALRAMUM eadem hora tranquilla pauſatione deſunctum eſſe, qua hæc traditio facta eſt RATISBONÆ. Nos proinde quotquot ſumus tãti patroni cultores, DEO & illi gratificas concinamus laudes. Magna-

Vxor Adalrami neptis auctoris.